

[Clausager.]

ikke svarede mig paa mit Spørgsmaal, om han var enig med Knud Korst og med Ministeren. Han søgte at svække Ministerens Udtalelser. Dette er der nu ingen Grund til, for vel har Ministeren sagt det for et Aars Tid siden, men han har sagt det igen for en Uges Tid siden over for Kommunerne, og vi maa ogsaa huske paa, at selv om Kødpriserne er bedret noget, saa ligger de dog den Dag i Dag omkring ved Halvdelen af Produktionsprisen, saa det er det samme.

Det ærede Medlem har slet ikke rørt ved mit Spørgsmaal: Er det ikke uretfærdigt at beskyldte Landbrugerne for at give en urimelig lav Løn, naar de giver 500—600 Kr. til en voksen Karl om Aaret? Er det ikke ubarmhjertigt at sige, at Landmændene har saamænd Evne nok, men de mangler Vilje og Hjertelag til at give mere? Og jeg spørger igen det ærede Medlem: Er der ikke noget i det, Hr. Sekretær Knud Korst skriver i sin Bog, at de kan ikke give mere, inden de faar ordentlige Erhvervsvilkkaar? Og er det ærede Medlem uenig med Hr. Knud Korst i dette, saa forstaar jeg hans Tale. Men hvis han er enig med Hr. Knud Korst, saa maa han holde op med denne Tale, næste Gang han kommer herop, for den Tale, han her holdt, var meget ensidig og meget uheldig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Elgaard: Det ærede Medlem Hr. Levinsen og jeg synes at tale om hver sit. Det ærede Medlem Hr. Levinsen taler specielt om de ældre og gifte Landarbejdere, men det Spørgsmaal, jeg har rejst her under Finanslovdebatten, det er Spørgsmaalet om de unge og ugifte. Der hævder jeg — og det har det ærede Medlem Hr. Levinsen ikke bestridt, det har han overhovedet ikke svaret paa —, at unge Mænd og Kvinder, der kan faa Plads med Kost og Logi plus nogle Hundrede Kroner i Løn om Aaret, de har derigennem Eksistensmulighed og kan derfor ikke have det samme Krav paa Hjælp fra Socialkontorerne som andre, der er vanskeligt stillede. Og derfor vil jeg gerne gentage den Henstilling, jeg fremkom med i min Finanslovtale, at Socialkontorerne er opmærksomme paa dette Forhold og er med til, at man faar saa mange placeret inden for denne Gren af Produktionslivet, som der overhovedet er Plads til.

Det ærede Medlem Hr. M. F. Mortensen hævdede, at der var ikke Mangel paa Arbejdskraft. Jeg har ikke, hverken i min Finanslovtale eller nu, sagt, at man ikke vilde have Plads, hvis man kunde faa det, men jeg har sagt, at der i Bladene er Tusinder og atter Tusinder af Annoncer med Tilbud om Plads, samtidig med at man paa Socialkontorerne i Byerne taler om de mange unge, der søger ind til Byerne. Der er her et Forhold, som gerne skulde bringes i Orden, og det bør man medvirke til fra alle Sider, for at det hele kan komme til at virke, som det skal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Levinsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Levinsen: Det ærede Medlem Hr. Elgaard talte om de unge, som kan faa Plads til et Par Hundrede Kroner. Ja, men de *kan* jo ikke faa Plads, der er ikke Brug for dem. Hvis der er Brug for dem, kan man henvende sig til Socialkontorerne og Arbejdsanvisningskontorerne om at faa dem. Men de unge Mennesker paa 18—20 Aar er for gamle, derfor er der ingen Brug for dem, man ønsker dem ikke. Som der staar i „Vejle Amts Avis“: Der er ældre Karle nok, men man mangler unge Karle paa 15—16 Aar. Det er dem, man har Brug for, for man vil ikke betale den Løn, der gælder for de ældre Karle. Saa vil jeg ogsaa gerne sige, at det gælder dog for Landarbejderne som for andre Mennesker, at de skal da gerne have saa meget i Løn, at de kan skaffe sig til Livets Udkomme. De kan ikke gaa nøgne, de skal betale deres Skatter, de maa vel ogsaa have Lov til en lille Fornøjelse en Gang imellem. Jeg afviser enhver Tale om, at Landbruget ikke er i Stand til at betale Lønninger. Saa længe Landbruget har Raad til at afvise et Forslag om Rentelettelse paa 22 Mill. Kr., saa skal Landbruget ikke komme og sige, at det ikke har Raad til at betale sine Arbejdere Løn.

Til det ærede Medlem Hr. Clausager vil jeg gerne sige, at hvad jeg nævnte som Udtryk for, at Landbruget manglede, ikke Evnen, men Viljen, det var de kommunale Arbejdslønninger, hvoraf Landbruget kun betaler en Brøkdel, men som Landbrugets Repræsentanter ikke desto mindre holder nede, fordi de ikke har Vilje og Hjertelag til at give Arbejderne ude i Landkommunerne en nogenlunde rimelig For tjeneste.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen